

at lede deres Vand til Skelgrøfterne, og derfor kom man til Ministeren for at faa gjort noget til Endring af dette Forhold. Det havde til Følge, at man i Landstinget stillede Forslag om at affatte § 1, som den foreligger her, hvor man altsaa giver Ministeren Bemyndigelse til at give disse Godsejere Dispensation fra dette Forbud fra Kjøbenhavn eller give Ministeren Ret til i visse Tilfælde at give Tilladelse til at lede Vandet til Skelgrøfterne. I Anledning af Klagen kom der imidlertid Betæneligheder op ogsaa med Hensyn til de underjordiske Vandløb. I den Anledning — det antager jeg i hvert Fald — har den højtærede Indenrigsminister stillet et Endringsforslag under Nr. 2 paa Endringsforslagslisten. Det gaar ud paa, at det i al Almindelighed skulde være forbudt, særlig for Kjøbenhavns Vandværkens Vedkommende, Godsejerne at børe det urene Vand bort, for saa vidt de børe ned til vandsørende Lag, hvorfra Kjøbenhavns Vandforsyning tager sit Vand. Dette Forslag har Udvalget ikke kunnet gaa med til, naagtet det fuldt erkender, at der bør gøres noget for at sikre Vandværket i saa Henseende. Man har ikke kunnet gaa med til det af to Grunde. For det første er det jo en unaturlig Form i den ene Paragraf at opstille et Forbud med Hensyn til Kjøbenhavns Vandværken og i næste Paragraf at sige, at dette Forbud gælder ogsaa det øvrige Land. Det finder man er en Omvej at gaa, idet man lige saa godt altsaa kan sige straks, at Forbudet gælder det hele Land. Det er den ene Grund. Dernæst har Udvalget heller ikke kunnet gaa med til Bestemmelsen i det hele taget, fordi man finder, at denne Bestemmelse i Ministerens Forslag kan gaa visse Godsejeres Interesse noget for nær. Man har ment som saa, at det var rimeligt, at hvor man forsøgte at børe Vandet bort paa denne Maade, skulde vedkommende Vandværk have Lov til at forbyde det, for saa vidt det virkelig gjorde Skade. Man har derimod ikke fundet det rigtig, at Vandværkerne skulde have Lov til at forbyde Folk at børe, for de begynde at børe, uden noget Bevis for, at det virkelig kunde skade. Naar man de store Mulkter, der ere indsatte i Forslaget af Ministeren, har man ikke ment at kunne gaa med til. Naar en Mand f. Eks. borer for

at stæffe det urene Vand bort, og uden at vide i Forvejen, at der er et vandsørende Lag, støder paa et saadant, hvad der jo meget let kan ske, har man ment, at det var haardt, at han ikke alene skal tvinges til at tage sin Boring bort, altsaa have spildt sine Benge, men tillige til at betale en Mulk af indtil 400 Kr. Det har Udvalget ikke kunnet gaa med til. Man har ment, at det var nok, at, for saa vidt en saadan Boring ifølge uvillige og jagthudige Mænds Skøn virkelig skadede Vandværket, det vedkommende Vandværk da har Lov til at forbyde Boringen mod at betale den vedkommende de Udgifter, han har haft derved. Bort Forslag var oprindelig mere omfattende, idet vi havde stillet Forslag om, at vedkommende Vandværk ogsaa skulde betale Omkostningerne ved en ny forsvarlig Vandafledning. Det have vi dog fratrukket, idet det kunde bruges saaledes, at det ligefrem blev en Forretning at true med eller virkelig iværksætte en Boring, idet det vedkommende Vandværk da skulde tilbyde Betaling for at saa den vedkommende til at lade være. Det er udelukket ved det nu stillede Forslag, idet Vandværket kun skal betale de Udgifter, han har haft ved selve Boringen. Vi have derfor ikke tiltraadt Ministerens Forslag, men formene forøvrigt, at Udvalgets Forslag vil gøre det samme, idet det vil indetomme Vandværkernes Krav uden at gaa Godsejernes Interesser for nær. Jeg kan med det samme omtale Endringsforslag Nr. 1 til § 2. Det er en Udvidelse af Landstingets Forslag. Landstinget har allerede indset, at det ikke gik an saadan uden videre at gøre Loven af 30te November 1857 anvendelig, idet der jo der paahydes Folk uden Erstatning, dels forskellige ligefremme Udgifter, dels Indskrænkning i Brugsretten af deres Jord. Man har erkendt, at denne Lov for Kjøbenhavns Vedkommende i Forvejen er noget ensidig i Vandværkets Interesse, og at den dernæst kom som Jungt af, eller rettere sagt, samtidig med to Love, nemlig Loven om Anstæffelse af Jord til Kjøbenhavns Vandforsyning og en anden Lov — jeg huster ikke Overstriften — som angaar det samme Spørgsmaal. Naar en Lov kommer samtidig med to andre, er det ret naturligt, at der i denne tages Hensyn til de Forhold, der omhandles i de to andre. Det vilde ikke ske, dersom man uden videre